הלכה · משנה תורה · מפרשים · שורשי הים · ספר הפלאה

שורשי הים על משנה תורה, הלכות ערכים וחרמין

רבי יצחק מאיו

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

שורשי הים על משנה תורה, הלכות ערכים וחרמין

רבי יצחק מאיו

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/שורשי-הים-על-משנה-תורה-הלכות-ערכים-וחרמין/
הקובץ נוצר ב־21 בנובמבר 2026 מגרסה v39-202611200317 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 4
הלכה ו 4
פרק ה 7
הלכה יד 7
הלכה טו 10

פרק א

הלכה ו

שורש דין אי גוי נערך הכותי **נערך אבל אינו מעריך כו'**. הכי איתא במס' ערכין ד"ו פלוגתא דר"מ ור"י ופסק כר"מ והתוס' שם ד"ה אלא מעתה לא ימעלו בו כו' כתבו וז"ל וצ"ע כיון שאין גויים מתנדבים לבדק הבית היכי תנן זה וזה מודים שנודרים הא גויים לא נודרין לבד"ה לר"מ ודוחק לפרש דנודרין למזבח קאמר דלכאורה מתני' דומייא דערכין דמיירי לבד"ה ושמא טוב לפרש דרבא הדר ביה למסקנא זו מהא דאמר מעיקרא דהלכתא כר"מ מקרא דלא לכם ולנו עכ"ל הנה לפי מאי דבעו מימר דנודרים למזבח קאמר צ"ל דנידרין נמי למזבח קאמ' והכוונ' שאחרים נדרו קרבנו' למזבח שיעו' דמי גוי פ' דנודרין הוא שהם עצמן נדרו למזבח שיעו' דמי פ' או דמי עלי ונידרין הוא שנדרו אחרים דמיהם למזבח וכבר ידוע ההפרש שיש בין הקדש ערכין להקדש דמים וכמ"ש רבינו בפ"א מה' ערכין ד"ט יע"ש ולזה כתבו דזה דוחק דלכאורה נודרין ונידרין דמתני' לבד"ה קאמ' דומיי' דמעריך ונערך דסתם ערכין לבדק הבית וכן סתם דמים וכמ"ש רבינו ז"ל שם ה' יו"ד.

ואולם ראיתי בירוש' פ"ק דשקלים עלה דשנינו במתני' שם משנ' ה' הגויים והכותים ששקלו אין מקבלים מהם כו' זה הכלל כל שנידר ונידב מקבלים מידם כל שאין נידר ונידב אין מקבלים מידם וכן הוא מפורש ע"י עזרא לא לכם ולנו לבנות בית אלהינו אמרו שם בש"ס ה"ח אמר ר' יוחנן לכתחילה אין מקבלי' מהם לא דבר מסויים ולא דבר שאינו מסויים לבסוף מקבלין מהם דבר שאינו מסויים דבר המסויים אין מקבלין מהן רשב"ל ז"ל אומר בין בתחילה בין בסוף אין מקבלין מהם לא דבר מסויים ולא דבר שאינו מסויים מתניתא פליגא על ר' יוחנן דתניא אין מקבלין מהן הקדש ונדבה לבד"ה פתר לה בין בתחילה בין בסוף ובלבד דבר שאינו מסויים (נ"ל דט"ס הוא וצ"ל דבר המסויים) ורשב"ל אמר כו' מתני' פליגא על רשב"ל דתני הכל שוים שנודרין ונידרים פתר לה עולה ניחא נודרין עולה ונידרין עולה לא כשאמר ישראל הרי עלי עולה ושמע נכרי ואמר מה שאמר זה עלי מביא עמה נסכין ולא לכלי שרת אינון מותר נסכים נמצא מביא דבר המסויים הותיב ר' יוסי בר רבי בון והא תנן נערכין (נ"ל דט"ס הוא וצ"ל מעריכין) וערכין לא לבד"ה אינון כמה דאת אמר תמן לשמים מתכוין ומאליהן הן באים לבד"ה כזאת אמר אף הכא לשמי' נתכון ומאליהן הן באים לכלי שרת מה עביד לה רשב"ל פתר לה לא לכם ולנו לבנות בית לאלהינו ר' חזקיה אמר ר' סימון שאל מעתה אין מקבלין מהן לא לאמת הבית ולא לחומת העיר ומגדלותיה על שום שנאמר אין חלק וצדקה וזכרון בירוש' ע"כ.

והנה תחילה נבאר פי' דברי הירוש' דר"י ורשב"ל אפליגו בגוי המתנדב דבר לבדק הבית שלא בלשון ערכי עלי או ערך פ' עלי דבה' הוא דאיפליגו ר"מ ור"י אי גוי מעריך ולא נערך ושם הוא גזירת הכתוב אלא בלשון דמים שהוא נדר ונדבה שאמר כו"כ דמים או חפצים אני מתנדב לבדק הבית דלדעת ר"י בתחילת הבנין אין מקבלין מהם לא דבר המסויים ולא דבר שאינו מסויים מהטעם שכתבו התוס' לקמן שם ד"ז ע"א ד"ה הא לכתחילה כו' פן יחזרו בהם ויערערו לומר יש לנו חלק בב"המ אבל לבסוף אין לחוש כל שאין בו התפארות ושם שאינו דבר מסויים ולדעת רשב"ל בין בתחילת הבנין בין בסוף אין מקבלין מהן לא דבר מסויים ולא דבר שאינו מסויים דס"ל דגזרת הכתוב הוא מקרא דלא לכם ולנו לבנות בית לאלהינו וע"ז הקשו לר"י מברייתא דאין מקבלין מהם נדבה והקדש לבדק הבית ותירצו דלדידיה מתפרש הברייתא בתחי' הבנין אבל בסוף שפיר מקבלין מהן דבר שאינו מסויים וחזרו והקשו לרשב"ל ממתני' דתני הכל שוין שנודרין ונידרין כלומר דהקדש דמים בלשון נדר בין שאמרו הגויים דמי פ' עלי או דמי עלי שהם נודרין או אחרים שאמרו דמי גוי פ' עלי שהם הנידרין חל ההקדש אדמים ובאים לבדק הבית ולרשב"ל היאך באים לבדק הבית הא לדידיה אין מקבלין מהן לבד"ה לא דבר המסויים ולא דבר שאינו מסויים ומשני דהאי נודרין ונידרין לא בהקדש דמים שהוא לבדק הבית קמיירי אלא להקדש מזבח שנודרין עולות למזבח וע"ז הקשו דנידרין לא שייך בעולות אלא לדמים לבד"ה ותירצו דאף נידרין שייך בעולות כגון שאמר ישראל הרי עלי עולה ושמע נכרי ואמר מה שאמר זה עלי להביא בשבילו וזהו נידרין שאחרים הם הנודרין והם נידרים בשביל אחרים וע"ז חזרו והקשו דסוף סוף כשהן מביאין עולות בשביל נדריהם או בשביל אחרים צריכין הן להביא נסכים עם העולות וכמו ששנינו לקמן במס' שקלים ספ"ז ועיין במנחות פרק אלו מנחות דע"ג ע"ב ובתוס' ז"ל שם ד"ה אי כר"י הגלילי וברבינו פ"ג מה' מע"הק הלכה ה' ובדברי מרן כ"מ ובפ"ד מה' שקלים ובס' לב שלם יע"ש ומותר נסכין היו מביאין מהם כלי שרת ונמצא מביא אפי' דבר מסויים למקדש משל גויים ואיך קאמר רשב"ל שאין מביאין לבד"ה לא בתחילה ולא בסוף לא דבר מסויים ולא דבר שאינו מסויים וע"ז השיב ר' יוסי בר בון דלא קשייא לרשב"ל דע"כ לא קאמר רשב"ל דאין מביאין נדבה משל גויים לבד"ה לא דבר המסויים ולא דבר שאינו מסויים אלא כשהגויים מקדישין בפי' לבד"ה אבל כשהן מקדישין למזב' וכן כשמקדישין סתם שאנו יכולי' לו' שכונת' לשמי' אפי' שמותריה' באי' לבד"ה כיון שאין מקדישין בפי' לבד"ה מקבלי' מהם ונותני' לבד"ה ומה"ט ניחא לרשב"ל מאי דקאמר ר' יאוד' במתני' דגויים מעריכין וסתם ערכין הוא לבדק הבית והיאך מקבלין מהם אלא

עכ"ל דכיון דהם לא פירשו בפי' לבד"ה אנו נותנין אותו לבדק הבית מפני שהם סוברים שהם לשמים זה נראה ביאור דברי הירוש' ולפי תי' ר' יוסי בר ר' בון השתא אין צורך לפרש דנודרין ונידרין היינו שנדרו למזבח אלא שנדרו סתמא דמי עלי או דמי גוי פ' עלי אע"פ שלר"מ אין גוי מעריך גוי נודר וחל קדושה אדמיו ובאים לבדק הבית דלא אסר ר"ל לקבולי מן הגוי נדבה לבד"ה אלא כשהקדי' בפי' לבדק הבית אבל סתמא שרי שאנו אומרים שהקריבו עולות לשמים ודוק.

מעתה ק"ק על התוס' איך כתבו דדוחק לפרש דנודרין ונידרין למזבח קאמר דלכאורה מתני' דומיא דערכין דמיירי לבד"ה כו' והלא בירוש' לר"ל פירשו כן דנודרין ונידרין למזבח קאמר ולא ק"מ דודאי זה דוחק ואם רשב"ל דלית הילכתא כוותיה נדחק בהכי רבי יוחנן דחולק על רשב"ל לא ס"ל הכי דלדידיה אתי כפשטא לבד"ה והשתא דקאמר רבא הילכתא כר"מ דחיקא להו מילתא לפרושי מתני' לדידיה כדקמפרש ר"ל לשיטתיה וכל כי האי הו"ל לתלמודא לפרושי כדמקשה ומתרץ בירוש' אליבא דר"ל ועוד דלפום קושטא דתריץ ר' יוסי בר בון אין צורך לפרושי מתניתין דלמזבח קאמר ולא דקאמר סתם דמי עלי ובאים הם לבד"ה וזה אי אפשר לתרץ לרבא אליבא דר"מ דקאמ' דגוי אינו מעריך מקרא דלא לכם ולנו הרי דאפי' באומר סתם ערכי עלי לא אמר כלום ולא חל קדושה אפי' שלא אמר לבד"ה ודוק ואולם הא ק"ל בדברי הירושלמי במאי דשני מעיקרא למתני' אליבא דר"ל דנודרין עולה קאמר ופריך עלה ונידרין עולה ונדחק לתרו' דנידרים היינו כשאמר ישראל הרי עלי עולה ושמע נכרי ואמר מה שאמר זה עלי כו' דלישנא דנידרין לא משמע כן אלא שגופן נידרין לאחרים ואמאי לא קאמר דנודרין ונידרין היינו בלשון דמים למזבח ולא בלשון ערך ונודרין הם דמי עלי או פ' עלי למזבח ונידרין הם שנדרו אחרים דמי גוי פ' עלי למזבח וע"כ לא אפליגו ר"מ ור"י אלא באומר בלשון ערכי עלי או ערך פ' עלי דדמיו קצובים מדאורייתא אבל בדמים לא איפליגו ודוק.

והנה במה שתירצו התוס' דשמא טוב לפרש דרבא הדר בה למסקנא ממאי דאמר מעיקרא דהילכתא כר"מ מקרא דלא לכם ולנו עכ"ל וכונתם דהשתא לפי המסקנא הלזו ס"ל לרבא דלר"מ גזרת הכתוב הוא בערכין שגוי נערך ולא מעריך ולא מפני הכתוב דלא לכם ולנו דהתם עכ"ל דמשום חשש רפיון ידים הוא דלא קיבלו מהם בתחילת הבנין ולא מפני שאין מקבלין מהם לבד"ה דכל כה"ג שהם נודרין הקדש דמים לבד"ה לכ"ע חל קדושה אדמים ושפיר מקבלין מהם ובערכין דוקא הוא גזירת הכתוב שלא יהיה הגוי מעריך לר"מ וברור ועיין בס' חזון נחום בערכין דק"ד ע"ב וראיתי להרב פני שלמה בדרוש ן' דע"ח ע"ב שעמד על מ"ש התוס' לקמן ד"ה תני חדא כו' שכתבו וז"ל וא"ת

ולישני הא ר"מ והא ר"י ותירצו וי"ל דא"כ קדושה ואינה קדושה מבעי ליה עכ"ל ותמה על דבריהם דלפי מ"ש בד"ה אלא מעתה דנודרין ונידרין דמתני' היינו לבד"ה ולא למזבח ואף ר"מ אזיל ומודה דגוי' נודרין ונידרין לבד"ה ודוקא בלשון ערך הוא דאין מעריכין מגזרת הכתוב א"כ היכי מצי לשנויי דברייתא דאין מקבלין היינו כר"מ והניחה בצ"ע.

ולע"ד לק"מ דקושיית התוס' דאמאי לא משני דברייתא דקתני דגוי שהתנדב אין מקבלין מהם אתי כר"מ הכונה דאמאי לא משני דהתנדב היינו בלשון ערך קאמר ואתי כר"מ דגוי נערך ואינו מעריך ולזה תירצו דא"כ קדושה ואינה קדושה מבעי ליה א"נ כונתם להקשות אם נאמר דנודרין ונידרין למזבח קאמר וכדמשני בירוש' ומפני שהתוס' ספוקי מספ"ל ואמרו הדבר בלשון שמא לכך הוקשה להם כן ותירצו שפיר שאפילו אם נאמר דנודרין ונידרין למזבח קאמר אפי"ה לא מצי משני האי מתני' בהכי דקדושה ואינה קדושה מ"ל ודוק ועיין עוד בס' פני שלמה שם במאי דשקיל וטרי בהך סוגייא ובס' חזו"ן דף הנז' שעמד על דברי רבינו בענין זה והאמת כי הנכון מ"ש הלח"מ בדעת רבינו ואין לזוז מדבריו ועיין במ"ש התי"ט שם בערכין ובמ"ש הרב חזון נחום על דבריו יע"ש ועיין להרב ברכי יוסף בחי"ד סי' רנ"ט אות ג' שהאריך בדבור זה ובענין הלזה יעש"ב.

פרק ה

הלכה יד

שורש מקדיש אחד מאבריו הקדיש **אבר אחד מאבריו לדמיו כו'**. וכתב מרן בכ"מ שדברי רבינו תמוהים דהאי בעייא אינה אלא לר"י דאמר פשטה קדושה בכולה וכיון שרבינו פסק דלא כר"י בפט"ו מה' מע"הק נמצא מזכי שטרא לבי תרי ותירץ דרבינו ס"ל דהאי בעייא דרבא לכ"ע בעי לה דאע"ג דלר"מ ור"י לא פשטה קדושה בכולה היינו דוקא בקדושת הגוף דאינו ראוי ליקרא עולה כו' אבל בקדושת דמים כו' יע"ש. ולפי דבריו עכ"ל דבעייא דרבא היא אי אמרינן מיגו דנחתא קדושת דמים אחד אבר נחית אכולה קדושת דמים ובתר הכי אמרי' מיגו דחייל אכולה קדושת דמים חייל אקדושת הגוף דאיפכא ליכא למימר מיגו דנחתא אחד אבר קדושת דמים חייל אאותו אבר קדושת הגוף דא"כ לר"מ ור"י תו ליכא למימר מיגו דנחתא קדושת הגוף אחד אבר נחתא נמי אכולה דבקדושת הגוף ס"ל לר"מ ור"י דלא אמרי' פשטא קדושה בכולה ולפ"ז כי אמרי' בבעיא דרבא חד מיגו אמרי' תרי מיגו לא אמרי' הכונה לומר דמיגו קמא דהיינו מיגו דחייל קדוש' דמים אחד אבר חייל אכולה אמרינן אבל מיגו דקדו' הגוף לא אמרי' משום דהוי תרי מיגו ונמצא דלכל הצדדי' ס"ל לרבא דחייל אכולה קדושת דמים וכן נראה מפי'

רש"י בפ"ק דתמורה שפי' שם דמיגו קמא היינו קדושת דמים אכולה.

והנה הלח"מ תמה על פי' זה דא"כ בפ"ק דערכין כשהקשו חד אבר נמי אבעויי מבעייא ליה לרבא טפי הו"ל לאקשויי דהא פשיטא ליה דמיגו דקדושת דמים אמרי' וחייל קדושת דמים אכולה והיכי קתני בבריי' אין להקדש אלא ראשה של פרה בלבד ומתוך כך כתב דלפום סוגיין דערכין עכ"ל דמיגו קמא היינו מיגו דקדוש' הגוף אאותו אבר ובתר הכי אמרינן מיגו דחייל קדושת הגוף אאותו אבר חייל אכולה דלפ"ז כי הדר אמרי' חד מיגו אמרינן תרי מיגו לא אמרינן היינו מיגו קמא דחייל קדושת הגוף אאותו אבר אמרי' דמסתבר טפי אבל מיגו דקדושת דמים אכול' גופה לא אמרי' משו' דהוי ב' מיגו ואף שמדברי רש"י פ"ק דתמור' ל"מ הכי יש ליישב לשונו בדוחק מכח הסוגיא דערכין ומ"ג שרש"י פ"ק דערכין פי' כן עכ"ל עיין בדבריו מה שהאריך יע"ש ואולם לפי תירוץ מרן כ"מ עכ"ל דס"ל דמ"ש תחיל' דמיגו קמא היינו מגו דקדוש' דמים אכולה גופה וכיון שכן ק' קושית הלח"מ אמאי לא פריך ליה בפשיטות לרבא דבקדוש' דמים פשיטא ליה לכל הצדדים דפשטה קדושה בכולה ותו קשה טובא דלפ"ז איך כתב רבי' וכיצד עושין מוכרין אותה כו' ודמיה חולין חוץ מדמי אותו אבר ואמאי הא לכל הצדדים מיגו קמא היינו מגו דקדושת דמים אכולה בהמה ונמצא דכל דמיה קדש.

ומפי מורי הרב המובהק יצחק נוניס נר"ו שמעתי ישוב לדברי מרן כ"מ ז"ל ודברי רש"י ז"ל בפ"ק דתמורה דאף לפי פירוש זה דמיגו קמא היינו מיגו דקדושת דמים אכולה גופה מכל מקום כי הדר אמרינן חד מיגו אמרינן תרי לא אמרינן לאו למימרא דמיגו קמא דהיינו מיגו דקדושת דמים אכולה גופה אמרינן ומגו בתרא דקדושת הגוף לא אמרינן שהרי כיון דבעינן מימר השתא דתרי מיגו לא אמרינן מאי חזית דעבדינן ברישא למיגו דקדושת דמים בכולה אדתפשוט לן דפשטה קדושה בכולה ואדרב' זיל לאידך גיסא ונעביד למיגו קמא אקדושת הגוף אאותו אבר ונימא מגו דחייל קדושת דמים אאותו אבר חייל קדושת הגוף דתו לא מצינן מימר דתיחול אכולה ואפילו קדושת דמים כיון דתרי מגו לא אמרינן דשקולים הם ויבואו שניהם וכיון שכן עכ"ל דבעיא דרבא היא באופן זה דאי אמרינן תרי מיגו פשטה קדוש' בכולה ואי לא אמרי' תרי מיגו תו לא חייל קדושת הגוף אכולה אמנם תו לא חייל לא קדושת דמים בכולה ולא קדושת הגוף אאותו אבר דזיל הכא קא מדחי לה וזיל הכא קמדחי לה דאי בעית מימר דתיחול קדושת דמים אכולה גופה משום מגו דקדושת דמים איכא למימר מאי חזית דעבדת למיגו אקדושת דמים נימא מיגו אקדושת הגוף אאותו אבר. ואי בעית למימר דתיחול קדושת הגוף אאותו אבר איכא למימר מאי חזית ונעביד למגו אקדושת דמים אכולה בהמה ונמצא

לפי' זה שדברי רש"י בפ"ק דערכין שפירש למגו קמא אקדושת הגוף אאותו אבר ודבריו שבפ"ק דתמורה שפירש למגו קמא אקדושת דמים הם שפה אחת ודברים אחדים ומשום דלא נ"מ מידי לענין דינא לא חש ז"ל לדקדק בלשונו ופי' בערכין באופן זה ובתמורה באופן אחר דלמאי דבעינן למימר דתרי מגו לא אמרינן לא חיילא כלל לא קדושת הגוף אאותו אבר ולא קדושת דמים אכולה מטעמ' דזיל הכא קא מדחי לה כמדובר את"ד נר"ו.

ואולם לדידי ק"ל לפ"ז ההיא דמשני תלמו' בפ"ק דערכין הא בתם הא בב"מ ופי' רש"י בתם דאיכא למימר דתיחות ליה קדושת הגוף ובריית דפשיטא ליה דלא קדשה כולה בב"מ דלא חזו לגופייהו והשתא ק' דלו יהא דליכא קדושת הגוף אכתי נימא מיגו דנחתא קדושת דמים אאותו אבר נחתא נמי אכולה שהרי בתם גופיה משמע דאי לא דמספקא לן דתרי מגו לא אמרינן דזיל הכא קא מדחי לה הו"א דחייל קדושת דמים אכוליה ולפרש"י בפ"ק דערכין דמגו קמא היינו מגו דקדוש' הגוף אאותו אבר איכא למימר שפיר דס"ל לרבא דכי אמרינן מגו דנחתא א' אבר חייל אכולה היינו דוקא אקדושת הגוף דגלי קרא אבל אקדושת דמים דקיל לא. אלא דקמבעיא ליה אי אמרינן מגו דחייל א' אבר קדושת דמים חייל ק"ה ובתר הכי מייתינן קדושת הגוף אכולה משום מיגו אבל מיגו דקדושת דמים אכולה בהמה ברישא ליכא למימר דאקדושת דמים לא אמרינן מגו והיינו דמשני שפיר דבבע"מ כיון דליכא קדושת הגוף ל"א מגו אכולה בהמה כלל אכן לפי דברי מרן כ"מ ולישוב הלז שכתבנו בדעת רש"י קשה ולפי מה שאנו עתידין לכתוב לקמן בהל' ח"י דטעמא דבע"מ משום דהו"ל הקדש גרוע הואיל ועל ידי עבירה הוא בא יתיישב ודוק.

ודע שהרב ברכת הזבח בדקס"ג ע"א כתב ליישב קו' מרן הלזו וז"ל ולק"מ דרבינו מפרש דהבעיא היא ג"כ לר"י ומיירי שהקדיש אבר שהנשמה תלויה בו וכמו כן מפרש בעיא דבעוף מהו כמ"ש הכ"מ בפט"ו מה' מע"הק הל' ב' וכ"כ ג"כ בפ"ק דתמורה יע"ש והדברים תמוהי' דאיך אפשר לומר שרבינו מפרש בעיא שהקדיש אבר לדמיו באבר שהנשמה תלויה בו שהרי בפי' כתב רבינו שאם היה אבר שהנשמה תלויה בו פשטה קדושה בכולה הרי בהדיא שהוא מפרש בעיא זו באבר שאין הנשמה תלויה בו וצ"ע ועיין עוד במ"ש הלח"מ בפט"ו מה' מע"הק על מה שתירץ מרן כ"מ שם וכבר עמדנו על דבריו במ"ש התוס' לעיל ד"ה ונפשטו עוד הוקשה לו שם מ"ש רבינו שם האומר לבו או ראשו של זה עולה הואיל ודבר שהנשמה תלוייה בו כו' דבפ"ק דתמורה פליגי רבא ור"ח דר"ח אמר בדבר שעושה אותה טריפה ורבא אמר בדבר שהיא מתה ואמרינן דפליגי אי טריפה חיה ורבא סבר כר"א דניטל הירך וחלל שלה נבילה וכיון שרבינו פסק כר"א בה' שחיטה הי"ל בדבר שעושה אותה טריפה והניחה בצ"ע ויותר הי"ל להקשות מ"ש רבינו

בפ"ב מה' ערכין האומר ערך לבי או כבדי עלי נותן ערך כולו וכן כל אבר שאם ינטל מן החי ימות נותן ערך כולו עכ"ל ואין ספק דמ"ש וכן כל אבר שאם ינטל היינו אם ניטל רגלו מן הארכובה למעל' כמ"ש בפ"ק דערכין ד"ב זה הכלל כל דבר שהנשמה תלויה בו לאתויי מאי לאתויי מן הארכובה ולמעלה וכיון שרבינו פסק דבדבר שעושה אותה טריפה מקרי דבר שהנשמה תלוי' בו לענין ערכין ה"נ הי"ל לפסוק לענין הקדש כר"ח כי ע"כ נראה דלבו או ראשו שכתב רבינו לאו דוקא וכיון דתלי טעמא הואיל והנשמה תלויה בו ממילא משמע דבר שעושה אותה טריפה דמקרי דבר שהנשמה תלויה בה וסמך אמ"ש בה' ערכין וברור.

הלכה טו

וכיצד עושין מוכרין אותה כולה למי שיקריב אותה ודמיו לחולין חוץ מדמי אותו אבר. עכ"ל. וכתב מרן בכ"מ דזה הדין הוא ממ"ש שם בגמ' ת"ר יכול האומר רגלה של זו עולה כו' אמר ר' נראין דברי ר"י עד ותשלום דין זה כתב רבינו בפט"ו מה' מע"הק עכ"ל כלומר כי שם בהל' ב' ביאר רבינו שזה הלוקח שקנה אותו צריך שיהיה נודר להקריב כ"כ דמים מקרבן עולה דאי נדר להקריב עולה תמימה אינו יוצא בקרבן זה שהקדיש הראשון ידה או רגלה דהו"ל מקריב בהמה מחוסרת אבר והוא מדברי הירוש' יע"ש ויש לתמוה דלפ"ז בדין הלז דמספ"ל אי פשטה קדוש' דמים בכולה ומיגו דפשטה קדוש' דמים פשטה קדושת הגוף איך פסק רבינו דימכרנה לאחר כיון דאי קדשה כולה אינה יכולה למוכרה דה"ז מקריב בהמת חבירו וכעת צ"ע.